

РЕШЕНИЕ

№ 1207

гр. София, 08.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 131-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛИНА ИВ. НЯГОЛОВА

при участието на секретаря МАЯ Г. КАРГОВА
като разгледа докладваното от ВЕСЕЛИНА ИВ. НЯГОЛОВА
Административно наказателно дело № 20231110209164 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

С наказателно постановление (НП) № 23-2300230 от 05.06.2023 година директора на Дирекция „Инспекция по труда“-София област е наложил на „***“ ЕООД, с ЕИК *** имуществена санкция в размер на 2000 /две хиляди/ лева на осн. чл.101, ал.2, т.2 вр. чл.97, ал.1 от ЗХУ за нарушение на чл.38, ал.6 вр. ал.1, т.2 от ЗХУ и чл.29, ал.6 Правилника за прилагане на ЗХУ.

Недоволен от издаденото наказателното постановление е останало санкционираното юридическо лице, което в срочно подадена жалба го атакува с искане за отмяна, като се изтъква, че актосъставителя и наказващия орган не са взели предвид извършеното от страна на дружеството плащане от 23.09.2022г., с което е извършено частично погасяване на компенсационните вноски за същия месец, като неразплатената част възлизаща на 426 лева е погасена на 02.12.2022г. още преди започване на производството. С оглед на това случаят се определя като маловажен по смисъла на чл.28 ЗАНН. На следващо място се изтъква, че налагането на имуществена санкция за неизпълнение на подлежащо на принудително изпълнение задължение по ДОПК, е несъответно на Конституцията и разбирането отразено в Решение № 3 от 23.03.2021г. по к.д. № 11/2020г. но Конституционния съд на Република България. В заключение се излагат доводи за допуснати при съставяне на наказателното постановление съществени процесуални нарушения – некоректно посочване на датата на нарушението, както и за несъразмерност на санкцията.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от юрисконсулт Христова, която поддържа искането за отмяна по съображения, аналогични с изложените в жалбата като акцентира върху възможността за прилагане на чл.63, ал.2, т.2 ЗАНН. В допълнение са представени писмени бележки, с идентични аргументи, като се акцентира върху прекомерния акцент на санкцията спрямо обстоятелствата по извършване на нарушението.

В съдебно заседание въззиваемата страна- директор на Дирекция "Инспекция по

труда"- София-област, редовно призована, се представлява от юрисконсулт Аврамова, която пледира за потвърждаване на НП, като правилно, законосъобразно и издадено при спазване на процесуалните правила. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, доводите на жалбоподателя и извърши служебна проверка на развитието на административнонаказателното производство, намира за установено от фактическа страна следното:

„***" ЕООД е търговско дружество регистрирано в Република България, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр.София, представлявано от управителя си.

Дружеството било работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ, като п осредно списъчен състав за 2021г. имало 540 служители. Предвид на това през следващата календарна година 2022г. следвало да назначи по трудово правоотношение най-малко 11 лица с трайно намалена работоспособност или да заплаща съответната компенсаторна вноска по чл.38, ал.6 от Закона за хората с увреждания.

При извършена на 29.03.2023г. от страна на служители на ДИТ- София област проверка в офиса на дружеството, в гр. София, ул.“Олимпийска“ № 6, ет.7, продължила с представяне на документи пред контролната администрация било установено, че за месец септември на 2022г., дружеството не назначило две лица от посочената категория, респективно не е назначило девет такива нито е подал уведомления до Агенцията по заетостта, с което желае да използва посредничеството на Агенцията по заетостта за назначаване на лица с трайна неработоспособност.

Наред с това е видно, че от страна на дружеството жалбоподател „****“ ЕООД не са заплатени в срок дължимите компенсационни вноски за месец септември 2022г. за неизпълнената квотата от 9 лица с трайно намалена работоспособност в размер на 30% от минималната работна заплата за страната за съответната година – в случая 1917 лева, не по-късно от 31.09.2022г.

Видно от преводно нареждане към бюджета от 23.09.2022г. с номер 9503943 е заплатена сума в размер на 1491 лева като в основанието погрешно е вписано „комп.вн. по чл. 38,ал.6 ЗХУ за 8 работни места за м.08.2022г.“, вместо за месец септември, доколкото дължимата за месец август сума вече е била заплатена. Наред с това с преводно нареждане към бюзжета от 02.02.2022г. с номер 9624381 е заплатена обща сума в размер на 3942 лева, част, от която е именно за погасяване на остатъка от 426 лева от дължимата за месец септември компенсационна вноска.

За извършената от страна на ДИТ София област проверка, инициирана във връзка с отправено от дружеството искане за възстановяване на надплатени компенсационни вноски, бил съставен Протокол за проверка № ПР2311591.

В тази връзка от страна на свидетеля А. Г., на 05.04.2023г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 23-2300230/05.04.2023 година, с който срещу „****" ЕООД било повдигнато административнонаказателно обвинение за това, че не е заплатило компенсационна вноска по чл.38, ал.6 ЗХУ за месец септември 2022г. в предвидения за това срок, а именно до края на съответния месец. Фактическата обстановка актосъставителят квалифицирал като нарушение на чл.38, ал.6 вр. чл.38, ал.1, т.2 от ЗХУ и чл. 29, ал.6 от Правилник за прилагане на ЗХУ.

Актът бил съставен в присъствието на и връчен на представител на дружеството с изрично пълномощно с нотариална заверка на подписа, като срещу същия са депозирани възражения.

На база така съставения АУАН било издадено процесното наказателно постановление (НП) № 23-2300230 от 05.06.2023 година директора на Дирекция „Инспекция по труда“- София област е наложил на „****" ЕООД, с ЕИК *** имуществена санкция в размер на 2000 /две хиляди/ лева на осн. чл.101, ал.2,т.2 вр. чл.97, ал.1 от ЗХУ за нарушение на чл.38, ал.6

вр. ал.1, т.2 от ЗХУ и чл.29, ал.6 Правилника за прилагане на ЗХУ.

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за установена въз основа на показанията на свидетеля А. Г., дадени в хода на съдебното следствие, и приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства - АУАН № 23-2300230/05.04.2023 година, Наказателно постановление (НП) № 23-2200230 от 05.06.2023 година, Заповед № 3-0864/17.10.2022г. за компетентност на административно-наказващия орган, заповеди за назначаване и длъжностни характеристики на актосъставителя и наказващия орган, Протокол за извършена проверка № ПР 2311591/05.04.2023г., преводни нареждания към бюджета, идентификационна карта, Протокол за определяне на работни места, подходящи за хора с трайни увреждания и Информация за назначени лица в изпълнение на задължението по чл.38, ал.1 ЗХУ за месец септември 2022г., извлечение от счетоводната система на ИА ГИТ за постъпили компенсационни вноски за периода 01.04.2022г.-10.03.2023г., както и останалите приложени по делото писмени доказателства.

Настоящият съдебен състав кредитира в цялост показанията на свидетеля Г., като същите се явяват логични, последователни, вътрешнобезпротиворечиви и съответни на приобщените по делото писмени доказателства. Показанията на свидетеля, по несъмнен начин установяват фактите, включени в предмета на доказване по делото, като същите са напълно съответни на приобщените писмени доказателства. Представените по делото писмени доказателства, приобщени на осн. чл.283 НПК към доказателствената съвкупност, съдът възприема в цялост, като същите са логични, последователни, съответни и не се опровергават при преценката им, както по отделно, така и в тяхната съвкупност, като не са налице основания за дискредитиране, на който и да е от доказателствените източници. Доказателствените източници са еднопосочни и по категоричен и безпротиворечив начин установяват фактическата обстановка, така както е възприета от съда, поради което и по аргумент от чл.305, ал.3, изр.2 НПК не се налага по-подробното им обсъждане поотделно.

Възприетата за несъмнена фактическа обстановка налага следните изводи от правна страна:

Жалбата е подадена от легитимирано лице, срещу акт, който подлежи на обжалване, в рамките на преклузивния срок, с оглед, на което е допустима, но разгледана по същество налага отмяна на наказателното постановление по изложените по-долу съображения.

Административнонаказателното производство е образувано и срещу нарушителя е повдигнато административнонаказателно обвинение въз основа на АУАН № 23-2300230/05.04.2023 година, който е съставен от компетентен орган, в рамките на материалната и териториална компетентност на последния. Съгласно чл.416, ал.1 от КТ, актовете за нарушения на трудовото законодателство се съставят от държавни контролни органи, каквито съгласно чл.399, ал.1 от КТ са ИА "Главна инспекция по труда" и нейните подразделения, включително ДИТ-София област, чийто служител е и старши инспектор А. Г., съставил акта. Териториалната компетентност на актосъставителя пък почива на изричната разпоредба на чл.21, ал.4 от Устройствения правилник на ГИТ.

Въз основа на обсъдения акт за установяване на административно нарушение е издадено обжалваното НП, което е издадено от териториално и материално компетентен орган. Съгласно т.5 на Заповед № 3-0864 от 17.10.2022г. на изпълнителния директор на ИА "ГИТ", на основание чл.416, ал.5 от КТ, директорите на съответните териториални инспекции по труда са оправомощени да издават наказателни постановления, за нарушенията установени от инспектори при съответната дирекция. По делото е представена Заповед № ЧР-43/30.01.2023г. на изпълнителния директор на ГИТ, видно от която лицето издало наказателното постановление- Калинка Вълкова, заема именно посочената длъжност.

В хода на административнонаказателното производство настоящият съдебен състав констатира, че са спазени, установените в закона давностни и преклузивни срокове за съставяне на АУАН и издаване на НП, като факта на нарушението е станал известен по

време на проверката в дружеството в периода 29.03.2023г.-05.04.2023г., когато е извършена проверка на място, както и са изисквани съответните документи, като именно приключването ѝ се явява и момента на установяване на нарушението и нарушителя. Актът е съставен в рамките на три месеца от установяване на нарушението и по-малко една година след извършването му, а наказателното постановление издадено в рамките на шест месеца от съставянето му, с оглед, на което действията са извършени в рамките на сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 ЗАНН.

При съставянето на акта за установяване на административно нарушение са спазени изискванията за форма и съдържание, регламентирани в чл.42 от ЗАНН. На следващо място, отчетени са и специфичните процедурни правила, свързани със самото съставяне на акта, участието на свидетели и на нарушителя. Най-сетне, не се констатира допуснати при издаване на атакуваното наказателно постановление нарушения на процесуалните правила, като същото отговаря по форма и съдържание на изискванията на чл.57, ал.1 ЗАНН. Предвид на това не се констатира процесуални нарушения от категорията на съществени, които да са основание за отмяна на наказателното постановление.

В хода на административнонаказателното производство на жалбоподателя е било повдигнато обвинение за осъществено от негова страна административно нарушение, като съгласно издаденото НП, “***” ЕООД е нарушило разпоредбата на чл.38, ал.6 вр. ал.1, т.2 ЗХУ, тъй като в качеството си на работодател не е внесло компенсационна вноска за незаемите през месец септември 2022г. работни места, определени за хора с увреждания в предвидения за това срок, а именно до края на съответния месец.

Изложената в АУАН и НП фактическа обстановка кореспондира с приетата за установена от настоящия съдебен състав. Правилно наказващия орган е подвел фактите под посочената в НП материално правна норма. Съгласно чл. 38, ал. 1 ЗХУ с цел гарантиране на заетостта на хората с трайни увреждания в обичайна работна среда работодателите назначават работници и служители с трайни увреждания съгласно квота, както следва: 2. работодатели със 100 и над 100 работници и служители – две на сто от средносписъчния си състав. В процесния случай дружеството жалбоподател е задължено лице по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗХУ, тъй като има 540 служители според списъчен състав за 2021г. и през 2022г. е следвало да назначи 11 лица, които имат трайно намалена работоспособност.

Установява се, че за месец септември 2022г. тази квота не е била заета, като само 2 лица с трайно намалена работоспособност са били назначени в дружеството през съответния период. Съгласно чл. 38, ал. 6 ЗХУ при неизпълнение на задължението по ал. 1 и 5 работодателят дължи ежемесечно компенсационна вноска в размер 30 на сто от минималната работна заплата за страната за всяко незаето работно място за човек с трайно увреждане. За месец септември 2022г. работодателят е дължал компенсационни вноски за 9 лица в размер на 30% от минималната работна заплата за страната за съответната година, а именно – 1917 лева.

В чл. 29, ал. 6 ППЗХУ е предвидено, че компенсационната вноска по чл. 38, ал. 6 ЗХУ се заплаща не по-късно от последното число на месеца, за който се отнася, в случая 30.09.2022г. като до края на посочения период, а именно 30.09.2022г. не е била заплатена пълната сума от 1917 лева, за деветте незаети работни места по чл.38, ал.1, т.2 ЗХУ от общата квота, определена за работодателя, като е внесена само част от сумата, а именно 1491 лева. Доколкото нарушението е извършено от юридическо лице, въпросът за субективната страна на деянието не се поставя.

За извършеното нарушение по чл. 38, ал. 6 ЗХУ нормата на чл. 97, ал. 1 ЗХУ предвижда за работодател, който не е изпълнил задължението по чл. 38, ал. 6, да се налага глоба от 1000 до 2000 лв. или имуществена санкция от 2000 до 5000 лв.

В процесния случай се установява, че задължението е било частично погасено още в рамките на периода като с платежно нареждане от 23.09.2022г. е постъпила сумата от 1491

лева, а остатъка е погасен със на 02.12.2022г. При това за календарната 2022г. дори е надвнесена сума от 3408 лева, която е била възстановена на „****“ ЕООД. Видно от изложеното то, значителен момент преди отпочване на проверката от страна на контролната администрация и преди съставяне на АУАН от 05.04.2023г. и на обжалваното НП, което е издадено на 05.06.2023г., задължението по чл. 38, ал. 6 ЗХУ е било изпълнено.

При това съдът споделя съображенията на жалбоподателя, че в случая са налице основания за приложение на чл. 28 ЗАНН. Конкретният случай е маловажен и съществено се различава по степен на обществена опасност от други нарушения от същия вид. В процесния случай задълженото лице – работодателят „****“ ЕООД, е извършило частично плащане в рамките на срока, като неизпълнението на задължението касае сумата от 426 лева, която от своя страна, макар и със забава също е погасена още преди започване на проверката, респективно преди съставяне на АУАН и НП. Забавата е минимална, и макар нарушението да е формално, следва да се отчете, че дружеството не е бездействало, а е изпълнило задължението си и фискът не е ошетен. Посочените факти обосновават извод, че изследваното деяние представлява маловажен случай на административно нарушение, за което на основание чл.28, ал.1 от ЗАНН деецът е следвало, вместо да бъде глобен, да бъде изрично предупреден писмено, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на предупреждението, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Подобно предупреждение в пълна степен би осъществило указанията в чл.12 от ЗАНН превантивни цели – най-вече да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред. Като е сторил друго,наказващият орган е издал незаконосъобразно наказателно постановление, което следва да бъде отменено.

Наред с това следва да се отчете и факта, че компенсационната вноска по чл. 38, ал. 6 ЗХУ е публично вземане и съгласно чл. 29, ал. 5 ППЗХУ и подлежи на принудително събиране по реда на ДОПК. Този ред за събирането ѝ би се заобиколил със санкционната разпоредба на чл. 97, ал. 1 ЗХУ, предвиждаща при неизпълнение на задължението по чл. 38, ал. 6 ЗХУ налагането на многократно по-високо по размер административно наказание имуществена санкция от 2000 до 5000 лева. Вземането по наказателното постановление също е публично държавно вземане съгласно чл. 162, ал. 2, т. 7 ДОПК, а НП – изпълнително основание по чл. 209, ал. 2, т. 5 ДОПК. Така в нарушение на конституционните принципи вместо поради забавата при плащането на дължимата компенсационна вноска тя да бъде принудително събрана по предвидения ред заедно с дължимата лихва за забава, за неизпълнението на това задължение се налага административно наказание, многократно надвишаващо по размер както дължимата вноска, така и лихвата върху нея, при положение че плащането на компенсационната вноска по чл. 38, ал. 6 ЗХУ не освобождава работодателя от задължението да наема хора с увреждания – чл. 29, ал. 7 ППЗХУ, като подобен законодателен и административен подход не следва да бъде премиран.

Мотивиран от изложеното съдът намира, че са налице основанията на чл. 63, ал. 2, т. 2 ЗАНН. НП следва да бъде отменено като незаконосъобразно, тъй като случаят е маловажен и нарушителят следва да бъде предупреден, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Предвид изхода на делото следва да бъде уважено и заявеното на основание чл. 63д, ал. 3 ЗАНН искане на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски. В настоящото производство жалбоподателят „****“ ЕООД е бил представляван от надлежно упълномощен юрисконсулт, за което по правило му се дължи възнаграждение в размер определен съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и

наказания е от 80 до 150 лева. Съдът намира, че следва да се присъди такова в минимален размер на 80 лева, тъй като са порведени само две открити съдебни заседания, разпитан е един свидетел и делото не се отличава с голяма обем, фактическа или правна сложност. Разноските следва да бъдат възложени в тежест на администрацията, към която се числи наказващия орган, а именно – ДИТ- София област.

Воден от гореизложеното и на основание чл.63, ал.4, вр. ал.2, т.2 и чл.63д, ал.3, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление (НП) № 23-2300230 от 05.06.2023 година директора на Дирекция „Инспекция по труда“-София област е наложил на „***“ ЕООД, с ЕИК *** имуществена санкция в размер на 2000 /две хиляди/ лева на осн. чл.101, ал.2, т.2 вр. чл.97, ал.1 от ЗХУ за нарушение на чл.38, ал.6 вр. ал.1, т.2 от ЗХУ и чл.29, ал.6 Правилника за прилагане на ЗХУ.

ПРЕДУПРЕЖДАВА на основание чл.28, ал.1 от ЗАНН нарушителя „***“ ЕООД, ЕИК ***, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

ОСЪЖДА на основание чл.63д, ал.3 от ЗАНН ДИТ- Софийска област да заплати на „***“ ЕООД, ЕИК *** сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред АС-гр.София с касационна жалба по реда на АПК в четиринадесет- дневен срок от получаване на съобщението, че решението е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____